

гитѣ страни. Длъженъ съмъ да призная, че това сравнение никакъ не бѣше въ връда на българитѣ. Наистина, тѣ бѣха облѣчени твърдѣ злѣ, но всичкитѣ имаха честни, живи, отворени лица, и види се, гледаха на занятието си като на най-почтенна и благородна професия.“

„Тѣ всички сж се възпитавали въ България и никога не били излизали отъ нея, освѣнъ трима, които сж получили образованието си въ Букурещъ и Русия. Разбира се, Съръ Хенри Елиотъ ще каже, че това сжщо така е доказателство за рускитѣ интриги. Учителкитѣ бѣха твърдѣ скромни и срамежливи, но тѣхнитѣ искрени и отворени лица неволно вдъхваха къмъ себе си уважение и съчувствие . . .“

„Като вземемъ всичко това прѣдъ видъ, мисля, че българскитѣ градецъ Сливенъ въ педагогическо отношение, както и въ всѣко друго, може да се сравни съ подобни градове въ Франция и Англия. При това, трѣбва да забѣлжимъ, че всичко, което сж направили българитѣ за възпитанието на дѣцата си, не е прѣдизвикано отъ никаква официална власть, парламентарски постановления или училищни инспекции. Училищата се издържатъ въ цѣлата страна отъ доброволенъ данѣкъ, разхвърленъ отъ и между самия народъ и всѣка недѣля въ черквитѣ събиратъ пари за тая цѣль. И тоя народъ наричатъ варварски, а сега турцитѣ сж го горили и грабили, като сж убивали и безчестили хиляди жени и дѣца!“

Въ сжщата смисълъ пише и *Леви Странгфордъ*, жена на английския посланникъ въ Цариградъ прѣзъ Кримската война, която посѣтила Сливенъ прѣзъ сжщата 1876 г. Пристигането ѝ станало истински празникъ за града (my visit became a fête for the whole town). Срѣдъ гражданитѣ отъ всички съсловия личели и ученицитѣ и ученичкитѣ, начело съ своитѣ учители и учителки, които пѣяли съчинени за случая пѣсни, съ припѣви на името ѝ, повтаряни по нѣколко пжти. На края, тя пише, че *сливенскитѣ училища правятъ честъ на кой оа е английски градецъ* (the schools of Sliven (Slimnia) would do honour to any English country town, p. 25 на Report of the Bulgarian peasant relief fund, London, 1877, отъ The Right Honorable Viscountess Sfrangford — Beaufort E. A.). Между другото, поднесенъ ѝ билъ и отдѣленъ адресъ отъ дружеството „Зора“ (The Dawn of Day Society).¹⁾

Учебното дѣло въ Сливенъ слѣдъ освобождението. Съ идването на рускитѣ войски въ Сливенъ (4-и януари 1878 г.),

¹⁾ Тя споменава и за „благодарителенъ комитетъ“ въ Сливенъ, който се грижелъ за разпрѣдѣляне по къщи избѣгалитѣ безъ покривъ, храна и дрехи селени и дѣца отъ околността на града, слѣдъ кланетата и пожаритѣ междумай и юлий (1876 г.) Тоя благодарителенъ комитетъ е билъ врѣмененъ и нѣма нищо общо съ Сливенското Благодарително Дружество нарѣчено „Единство“, което било основано въ 1879 г. съ касиеръ х. Д. Димитровъ и дѣловодителъ: М. П. Икономовъ. Членоветѣ му сж внасяли щедри вноски.